

i Nedtrykthedens Stund — alt dette havde gjort ham saa nervøs, at han den hele Nat ikke havde lukket et Øje.

Det kom ham derfor som en Befrielse, da der hen paa Formiddagen, netop som han sammen med Hansine stod i Begreb med at forlade Præstegaarden for at tage over til Sandinge, indtraf et hæseblæsende Løbebud ude fra Egedet med den Besked, at Fru Aggerbølle laa for Døden, og at han endelig maatte komme derud og berette hende.

„Saa maa du tage over Stranden alene,“ sagde han straks til Hansine. „Jeg kommer saa derover senere. Du finder jo Folk nok, som du kan slaa Følge med. Men sig til Færge-Jørgen, at han lader en Baad blive tilbage her, saa skal jeg nok selv besørge mig over.“

. . . Det var en trist Graavejrsdag, der uvilkaarlig stemte til Sørgmodighed. Solen var som sædvanlig staaet op i klar og blaa Luft; men allerede nu hang en tung Regnhimmel ubevægelig ned over de halvt afmejede Marker med de lange Rækker af vaade Neg. Over Byen og rundtom ved alle Udbyggersgaardene og ved enkelte af de enligt liggende Huse hang Flagene paa halv Stang, og ude paa den graa Fjord saaes en hel Flaade